

[Formanden.]

Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om afgrænsning af den kontinentale sokkel under Nordsøen undertegnet i København den 28. januar 1971.

Udvalget angående Nordisk Råds beretning har afgivet betænkning over beretning angående Nordisk Råds 17. og 18. session. Eksemplarer vil blive omdelt.

Medlem af folketinget Dagmar Andreasen har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren overveje at gå ind i et aktivt oplysningsarbejde for sundere levevis?“

Medlem af folketinget Henning Andersen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan ministeren oplyse, hvornår der kan ventes fremsat lovforslag om ophævelse af dobbeltbeskatningen af aktieudbytter?“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomst mellem Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om afgrænsning af den kontinentale sokkel under Nordsøen undertegnet i København den 28. januar 1971.

Denne aftale er slutstenen på en efterhånden langvarig sag, der omsider ser ud til at have fundet sin løsning. Det er glædeligt, at det ved fredelige midler og i gensidig forståelse er lykkedes de tre lande Danmark, Tyskland og Holland at nå frem til et resultat, som forekommer acceptabelt for alle tre lande.

I maj 1963 gav folketinget sin tilslutning til, at regeringen ratificerede sokkelkonventionen af 1958, og året efter blev der indledt forhandlinger med Forbundsrepublikken Tyskland om afgrænsningen af det danske og tyske sokkelområde. Disse forhandlinger blev senere ført på tresidet basis sammen med Holland, der i forhold til Tyskland

befandt sig i en faktisk og retlig situation, der var meget lig Danmarks.

I modsætning til Forbundsrepublikken havde både Danmark og Holland ratificeret sokkelkonventionen og var af den opfattelse, at denne konvention var udtryk for allerede gældende folkeret og som sådan bindende for Tyskland, selv om Tyskland kun havde undertegnet og ikke ratificeret konventionen. Denne opfattelse byggede dels på konventionens tilblivelseshistorie og dels på den tilslutning, den havde fundet blandt FN's medlemslande. Som konsekvens heraf hævdede Danmark og Holland, at konventionens afgrænsningsprincip, det såkaldte ligeafstandsprincip, måtte lægges til grund ved afgrænsningen over for Tyskland.

Fra tysk side havde man imidlertid en anden retlig opfattelse af afgrænsningsproblematikken, idet man fandt, at konventionen ikke var udtryk for gældende folkeret, og at ligeafstandsprincippet i det konkrete tilfælde ville føre til et for Forbundsrepublikken ubilligt resultat, idet Tyskland ville blive afskåret fra sokkelområder længere ude i Nordsøen, der efter tysk opfattelse naturligt måtte betragtes som tilhørende Tyskland. (En afgrænsning efter ligeafstandsprincippet er vist på den til forslaget knyttede skitse).

Da der ikke gennem forhandlingerne kunne opnås et resultat, indbragte parterne i fællesskab sagen for Den internationale Domstol. Dommen, der blev afsagt den 20. februar 1969, gik ud på, at konventionens ligeafstandsprincip ikke var bindende for Tyskland, og at der ikke eksisterede noget andet afgrænsningsprincip, der ubetinget skulle finde anvendelse. Domstolen fastslog, at en løsning måtte tilvejebringes ad forhandlingsvejen, og opstillede en række principper, som parterne skulle lægge til grund under fornyede forhandlinger med henblik på at nå frem til en for alle tre lande rimelig og retfærdig løsning.

På grundlag af dommen førtes herefter fornyede forhandlinger mellem de tre lande, og i foråret 1970 var parterne nået frem til et kompromis om afgrænsningen, som blev nærmere udformet i aftaletekster i løbet af sommeren. Dette kompromis indebærer, at det tyske sokkelområde forøges fra 23.600 km² (i henhold til ligeafstandsprincippet) til 35.600 km². Af denne forøgelse på

[Udenrigsministeren.]

12.000 km² hidrører 7.000 km² fra dansk og 5.000 km² fra hollandsk ligeafstandsområde. Det danske sokkelområde i Nordsøen andrager herefter ca. 47.000 km² og det hollandske ca. 59.000 km².

At Danmark afgiver et større sokkelområde end Holland, er begrundet i de forskellige geografiske forhold, der under processen medførte, at Tyskland krævede 7.600 km² af Danmark og 5.500 km² af Holland eller med andre ord et samlet sokkelområde på 36.700 km². Under forhandlingerne efter dommen lå de tyske krav betydelig højere.

For Danmarks vedkommende har det været et afgørende forhandlingsmål at sikre det område, der ved boringer foretaget af den danske bevillingshaver har vist sig lovende. Dette er lykkedes og er forklaringen på den dybe udbugtning i det dansk-tyske grænseforløb som illustreret på det kort, der er bilagt aftalen.

Endvidere har det været af betydning i videst muligt omfang at opretholde den danske bevillingshavers interesser i det område, der hidtil har været betragtet som dansk. Dette er sket gennem et tysk tilsagn om en koncessionstildeling til den danske bevillingshaver syd for den forudsatte nye grænse i umiddelbar tilslutning til det lovende område, således som det fremgår af den førnævnte skitse.

Alt i alt er det min opfattelse, at det resultat, der er kommet ud af forhandlingerne, kan betegnes som tilfredsstillende. Det er glædeligt, at det har været muligt at gennemføre en proces og føre de efterfølgende forhandlinger i en sag med så vidtrækkende perspektiver frem til en positiv løsning, uden at dette har influeret på det udenrigspolitiske forhold mellem de tre lande.

Om aftalens tekst skal jeg i øvrigt henvisse til bemærkningerne til forslaget, hvoraf fremgår, at der samtidig med aftalens indgåelse er undertegnet en brevveksling om efterforsknings- og udnyttelsesaktiviteten i tiden, indtil aftalen træder i kraft for det område, der hidtil af Danmark har været betragtet som dansk, men som tilfalder Forbundsrepublikken i henhold til aftalen.

Endvidere er der til aftalen og til den tilsvarende hollandsk-tyske aftale knyttet en tressidet protokol, hvori parterne tilkende-

giver deres hensigt om at ratificere aftalerne på samme tid.

I protokollen er det endvidere fastsat, at den hidtidige dansk-hollandske aftale byggede på ligeafstandsprincippet ophæves, når aftalerne med Tyskland træder i kraft. Endelig har parterne tilkendegivet, at de med Storbritannien vil aftale de fornødne grænserevisioner.

Jeg skal hermed anbefale forslaget til tingets velvillige behandling.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 9. februar kl. 13.30 med følgende dagsorden:

1) *Redegørelse af undervisningsministeren.*

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om udskrivning af skat til amtskommunen.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

4) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om beretning angående Nordisk Råds 17. og 18. session 1969 og 1970.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om sanering.

6) *Første behandling af:*

Forslag til lov om fremme af byggeriets udvikling.

7) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til folketingsbeslutning om tobaksreklame [af Karen Dahlerup Andersen m. fl.].

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge henviste formanden til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 11.57.

57. møde.

Tirsdag den 9. februar kl. 13.30.

Formanden: Medlemmer af folketinget J. O. Krag, Erling Dinesen, Grünbaum, Lys-holt Hansen, Per Hækkerup, Anker Jørgensen, Helge Nielsen og Ivar Nørgaard har meddelt mig, at de ønsker mundtligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende prislovgivning til afløsning af prisstoppet.

Medlemmer af folketinget Aksel Larsen, Krog Hansen og Morten Lange har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af told af kaffe og om ophævelse eller nedsættelse af forbrugsafgifter af visse varer.

Medlemmer af folketinget Kurt Brauer, Poul Dam og Morten Lange har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Prostitution m. v.).

Medlem af folketinget Rosing har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for Grønland at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren oplyse, om der på baggrund af sammenstyrtningen af børnehaven „Sisi“s gavl efter ministerens opfattelse finder et betryggende teknisk tilsyn sted med byggeri i Holsteinsborg?“

Medlem af folketinget Valbak har meddelt mig, at han ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren overveje gennem en snarlig ændring af straffeloven at lade checkmandatsvig under 300 kr. underkaste privat påtale for derved at lette politiet for den arbejdsbyrde, som bankernes checkgarantiordning har medført?“

Medlem af folketinget Bernhard Baunsgaard har meddelt mig, at han ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren fremskynde udsendelsen af et supplerende cirkulære, så det bliver påbudt at tildele studerende fri-

plads i børnehaver på linie med andre borgere som lovet i folketingets spørgetid onsdag den 13. januar 1971?“

Medlem af folketinget Bilgrav-Nielsen har meddelt mig, at han ønsker til forsvarsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren søge gennemført lørdagsfrihed for de indkaldte i forsvaret?“

Medlem af folketinget Bilgrav-Nielsen har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren søge gennemført lørdagsfrihed for de indkaldte i civilforsvaret?“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid i morgen.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg skal på socialistisk folkepartis vegne fremsætte forslag til lov om ophævelse af told på kaffe og om ophævelse eller nedsættelse af forbrugsafgifter af visse varer.

Lovforslagets begrundelse er følgende:

Forbrugsafgifterne er i Danmark på det nærmeste en jungle. De er fordelt over en næsten uoverskuelig mængde af love, som er blevet gennemført, respektive ændret, dels med en fiskal begrundelse — at der måtte tilføres statskassen øgede indtægter — dels fordi man ønskede at begrænse befolkningens forbrug, hvilket skulle ske ved en forhøjelse af de priser, forbrugerne skulle betale, dels også fordi man hævdede, at beskatning eller øget beskatning af forbruget var rimeligere end direkte beskatning. Vedtagelsen af de enkelte afgiftslove og senere ændringer i disse skete aldrig efter et bestemt system eller som led i en samlet plan, medmindre man vil kalde det et system, at der skulle tilføres statskassen midler ved indførelse eller forhøjelse af visse mere eller mindre vilkårligt valgte afgifter. Synspunktet var til enhver tid det, at man måtte finde forbrugsvarer, der kunne lægges afgifter på, uden at man risikerede, at forbruget af de pågældende varer gik ned — det skulle endda helst fortsat stige, således at provenuet mindst steg i forhold til afgiften eller afgiftsforhøjelsen.

Der burde for længst være foretaget en samlet gennemgang og planmæssig revision